

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 grudnia 2020 roku

Sąd Rejonowy w Nowym Sączu, Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: asesor sądowy Dominik Mąka

Protokolant: Karolina Rzeszowska - Świąt

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 11 grudnia 2020 roku

sprawy D. M. syna L. i E. z domu S.

urodzonego (...) w L.

oskarżonego o to, że :

w dniu 27 maja 2020 roku w N. wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii posiadał przy sobie substancje psychotropową w postaci meta amfetaminy o masie 0,41 grama przy przyjęciu wypadku mniejszej wagi przy czym w czasie popełnienia przestępstwa jego zdolność rozpoznania znaczenia czynu była w znacznym stopniu ograniczona

tj. o przestępstwo z art. 62 ust 1 w zw. z ust 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii

I. uznaje oskarżonego D. M. za winnego czynu zarzucanego aktem oskarżenia z zastrzeżeniem, iż w chwili czynu posiadał znacznie ograniczoną zarówno zdolność rozpoznania znaczenia czynu jak i zdolność pokierowania swoim postępowaniem tj. występku z art. 62 ust 1 w zw. z ust 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 31 § 2 k.k., zaś na podstawie art. 31 § 2 k.k. w zw. z art. 60 § 7 k.k. odstępuje od wymierzenia D. M. kary;

II. na podstawie art. 93 b § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego D. M. środki zabezpieczające w postaci :

a) terapii, która będzie odbywać się w Centrum Medycznym (...) w N.

b) terapii uzależnień, która będzie odbywać się w (...) Ośrodku (...) w N.;

III. na podstawie art. 70 ust 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodu rzeczowego w postaci met amfetaminy o wadze 0,39 grama netto opisanego szczegółowo w wykazie dowodów rzeczowy (...) pod pozycja 1 – zarządzając jego zniszczenie;

IV. na podstawie art. 22³ ust. 1 ustawy o radcach prawnych przyznaje od Skarbu Państwa na rzecz radcy prawnego W. P. kwotę 748 (siedmiuset czterdziestu ośmiu) złotych tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu;

V. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżonego D. M. z obowiązku ponoszenia kosztów sądowych w całości

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE			
Formularz UK 1	Sygnatura akt	II K 628/20	

<p>Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.</p>			
<p>USTALENIE FAKTÓW</p>			
<p>Fakty uznane za udowodnione</p>			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.1.1.	D. M.	D. M. w dniu 27 maja 2020 roku w N. wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii posiadał przy sobie substancje psychotropową w postaci metaamfetaminy o masie 0,41 grama netto przy przyjęciu wypadku mniejszej wagi przy czym w czasie czynu jego zdolność rozpoznania znaczenia czynu była	

		w znacznym stopniu ograniczona	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
27 maja 2020 roku D. M. prowadził samochód osobowy na terenie N.. W pewnym momencie podczas poruszania się ulicą (...) w kierunku (...) rynku oskarżony zatrzymał prowadzony przez siebie pojazd i zaprzestał kontynuowania jazdy. To niecodzienne zachowanie D. M. zwróciło uwagę funkcjonariuszy policji A. O. i M. R., którzy podjęli niego interwencję. Podczas tej interwencji policjanci wezwali D. M. do wydania przedmiotów, których to posiadanie jest zabronione. W reakcji na to polecenie D. M. wydał funkcjonariuszom portfel, w którym znajdował się woreczek strunowy z białym proszkiem	notatka urzędowa k. 1 protokół przeszukania osoby k.2-3 Protokół oględzin k. 11-12 wyjaśnienia oskarżonego D. M. k. 19-22		
Przedmiotowa substancja była własnością oskarżonego, który posiadał ją na własny użytek. D. M. wcześniej wielokrotnie używał już narkotyków	wyjaśnienia oskarżonego D. M. k. 19-22		
Wobec powyższego policjanci dokonali procesowego zatrzymania D. M., którego przywieziono do Komendy Miejskiej Policji w N.. W toku badania na	Protokół zatrzymania D. M. k. 5-7 Protokół badania śliny oskarżonego k. 9-10		

<p>urządzeniu dragger w ślinie D. M. ujawniono pochodne amfetaminy oraz marihuany.</p>			
<p>Następnie poddano oględzinom substancje znalezione przy D. M.. Znaleziona przy oskarżonym substancja okazała się być meta amfetaminą o wadze 0,41 grama.</p>	<p>Protokół oględzin k. 11-12</p>		
<p>Oskarżony D. M. jest osobą wielokrotnie leczoną zarówno psychiatrycznie jak i odwykowo. D. M. cierpi na wielopostaciowe zaburzenia psychotyczne podobne do schizofrenii. Pomimo stwierdzonej choroby psychicznej oskarżony nie kontynuuje rozpoczętej terapii. D. M. nie posiada wglądu zarówno w swoją chorobę jak. Ponadto jest on osobą uzależnioną od narkotyków, która nie posiada wglądu we własne uzależnienie. D. M. w chwili czynu posiadał znacznie ograniczoną zdolność rozpoznania znaczenia czynu jak i pokierowania swoim postępowaniem. Istnieje wysokie prawdopodobieństwo, że podobnych przestępstw dopuści się w przyszłości.. Poziom ogólnego rozwoju oskarżonego mieści się w granicach norm. D. M. wykazuje niski wgląd w siebie i motywy swojego zachowania. Oskarżony</p>	<p>opinia biegłych lekarzy psychiatrów k. 35-28</p> <p>opinia biegłej psycholog k. 86-90</p> <p>wywiad środowiskowy k. 70 -72</p> <p>wysłuchanie biegłego H. B. k.96</p> <p>wysłuchanie biegłego M. B. k.96</p> <p>wysłuchanie biegłej K. Z. k.97</p>		

<p>wykazuje tendencje do nieprzestrzegania zasad, w stosunku do otoczenia jest podejrzliwy i nieufny. Oskarżony nie potrafi wyciągać wniosków z własnych doświadczeń i przewidywać konsekwencji swojego postępowania.</p>			
<p>Oskarżony D. M. to 26 letni kawaler – nie mający nikogo na utrzymaniu, obywatelstwa polskiego o wykształceniu zawodowym o profilu mechanik pojazdów samochodowych. W chwili obecnej mieszka wraz z rodzicami w domu położonym w M.. Z uwagi na swoje uzależnienie od narkotyków jest on osobą skonfliktowaną z najbliższą rodziną, wobec których jest on bardzo nieufny. Oskarżony uważa, że jego obecna sytuacja jest spowodowana przez brata i rodziców. Oskarżony często reaguje agresją na trudności i problemy życia codziennego. Oskarżony D. M. na dzień 13 października 2020 roku był osobą niekaraną. Jednakże obok tego postępowania w Sądzie Rejonowym w Nowym Sączu zawisła sprawa o występki z art. 178 a § 1 k.k. Nadto D. M. jest także osobą podejrzaną o popełnienie innych przestępstw z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, gdzie</p>	<p>wyjaśnienia oskarżonego D. M. w zakresie danych osobopoznawczych k. 19-22</p> <p>karta karna k. 94</p> <p>wywiad środowiskowy k. 71-73</p> <p>zaświadczenie od starosty k. 32</p> <p>notatka o podejrzanym k. 31</p>		

stosowne dochodzenia prowadzi Prokuratura Rejonowa w Limanowej. Oskarżony D. M. nie posiada większego majątku ruchomego za wyjątkiem samochodu osobowego O. (...), nie jest on także właścicielem żadnych nieruchomości. Oskarżony prowadzi działalność gospodarczą w branży budowlanej			
Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.2.1.			
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
OCena DOWOdów			
Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
	wyjaśnienia oskarżonego D. M.	Oskarżony D. M. podczas przesłuchania w charakterze podejrzanego przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. W swoich wyjaśnieniach D. M.	

zaznaczył, iż to on był właścicielem znalezionej przy nim substancji, którą miał posiadać na własny użytek. Jednocześnie oskarżony wskazał, iż zdawał on sobie sprawę z charakteru posiadanej substancji. Nadto D. M. podał, iż był on wcześniej wielokrotnie leczony z uwagi na swoje zaburzenia psychiczne oraz uzależnienie od narkotyków. Natomiast w toku postępowania jurysdykcyjnego D. M. pomimo osobistego odebrania zawiadomienia o terminie rozprawy nie stawiał się na rozprawę główną. W tym miejscu należy zaznaczyć, iż Sąd Rejonowy zgodnie z sugestią obrońcy oskarżonego postanowił odroczyć rozprawę planowaną na dzień 9 października 2020 roku, aby umożliwić oskarżonemu zaprezentowanie swoich racji. Niemniej jednak na następny termin D. M. także nie stawiał się, pomimo osobistego odebrania zawiadomienia. Należy przypomnieć, iż zgodnie z art. 374 § 1 k.p.k. obecność oskarżonego na rozprawie jest jego prawem, nie obowiązkiem. Stąd też jego niestawiennictwo nie tamowało rozpoczęcia przewodu sądowego. Wreszcie należy zważyć, iż w świetle dyspozycji art. 377 § 3 k.p.k. nawet nieobecność oskarżonego,

którego obecność jest obowiązkowa nie tamuje prowadzenia sprawy jeżeli nie stawiał się on na rozprawę, o której był zawiadomiony w sposób osobisty, nie przedkładając żadnego usprawiedliwienia.

Natomiast odnosząc się do oceny wiarygodności wyjaśnień D. M. złożonych w toku postępowania przygotowawczego Sąd Rejonowy nie znalazł podstaw do zakwestionowania depozycji oskarżonego. W tym zakresie należy zaznaczyć, iż w świetle notatki urzędowej oskarżony był sam w przedmiotowym samochodzie. Co więcej ów woreczek strunowy, w którym została znaleziona meta amfetamina został ujawniony w jego portfelu tj. rzeczy służącej do wyłącznego użytku oskarżonego.

Jednocześnie warto zwrócić uwagę na wyniki badania śliny oskarżonego, z których w sposób niezbity wynika, iż w chwili czynu D. M. pozostawał pod wpływem ujawnionej przy nim substancji, a także marihuany. Nadto brak było jakichkolwiek danych wskazujących, iż D. M. rzeczony środki posiadał w celu udzielenia ich innej osobie. Tym samym w realiach przedmiotowej sprawy Sąd uznał wyjaśnienia oskarżonego za wiarygodne i

		posłużył się nimi przy ustalaniu powyższego stanu faktycznego.	
<p>Opinia sądowo – psychiatryczna</p> <p>Wysłuchanie biegłych w trybie art. 354 a k.p.k.</p>	<p>Sąd Rejonowy uznał także za wiarygodną opinie dwóch biegłych psychiatrów H. B. i M. B.. Przedmiotowi biegli są osobami niezwykle doświadczonymi w sporządzaniu tego rodzaju dokumentów procesowych, a ich wiedza specjalna z zakresu psychiatrii nie była w żaden sposób podważana przez strony tego postępowania. Nadto w realiach tego procesu nie ujawniły się żadne okoliczności nakazujące powziąć wątpliwość co do bezstronności tych biegłych z uwagi na ich związki z którąkolwiek stroną tego postępowania. Sąd Rejonowy nie miał także zastrzeżeń do obranej przez biegłych metody badawczej polegającej na sporządzeniu wywiadu w warunkach ambulatoryjnych powiązanego z analizą dokumentów dotyczących wcześniejszego leczenia oskarżonego i zaznajomieniem się z aktami sprawy. Także merytoryczna część przedmiotowej opinii nie budzi zastrzeżeń Sądu. W tym miejscu należy wskazać, iż biegli w sposób kategoryczny odpowiedzieli na wszystkie pytania organu</p>		

prowadzącego
postępowanie
przygotowawcze, co czyni
tę opinią pełną. Sąd
Rejonowy nie dostrzegł
w przedmiotowej opinii
żadnych sprzeczności
zarówno wewnętrznych
jak i zewnętrznych, a
jej wnioski wynikają z
przeprowadzonego przez
biegłych procesu
badawczego.

Przedmiotowa opinia jest
także opinią jasną,
albowiem biegli w sposób
przystępny przedstawili
swoje wnioski końcowy,
a także wytłumaczyli
sposób dojścia do nich.
Tym samym spełnione
zostały wszystkie wymogi
statuowane przez art.
201 k.p.k. Nadto biegli
słuchani w trybie art.
354a k.p.k. w sposób
rzeczowy potrafili obronić
zawarte w niej wnioski,
zwłaszcza w kontekście
potrzeby zastosowania
względem D. M. środków
zabezpieczających w
postaci terapii i terapii
uzależnień. Jednocześnie
Sąd Rejonowy zwrócił
uwagę na stwierdzenie
biegłego H. B., iż
D. M. miał znacznie
ograniczoną zarówno
zdolność rozpoznania
znaczenia czynu jak
i pokierowania swoim
postępowaniem, co
znalazło swoje
odzwierciedlenie w
modyfikacji opisu czynu
przypisanego
oskarżonemu. Co więcej
należy również zaznaczyć,
iż przedmiotowa opinia

	<p>nie spotkała się z krytyką obrońcy oskarżonego, który co prawda w swojej mowie końcowej starał się zaprzeczyć potrzebie stosowania wobec D. M. terapii, jednakże nie podniósł on żadnych relewantnych zarzutów, które to w świetle rudymen tarnej wręcz treści art. 201 k.p.k. mogłoby spowodować konieczność dopuszczenia opinii uzupełniającej bądź też powołania innych biegłych psychiatrów. Mając na względzie powyższe argumenty Sąd Rejonowy w Nowym Sączu uznał przedmiotową opinię sądowo – psychiatryczną za przydatną dla ustalenie poczytalności oskarżonego tempore criminis jak i potrzeby zastosowania wobec niego oddziaływań, o których mowa w art. 93 a k.k.</p>	
<p>Opinia psychologiczna Wysłuchanie biegłej psycholog</p>	<p>W świetle kategorycznej dyspozycji art. 354 a k.p.k., a także zasygnalizowanej przez biegłych potrzeby zastosowania wobec D. M. środków zabezpieczających Sąd Rejonowy zdecydował się dopuścić z urzędu dowód w postaci opinii biegłego psychologa. Nie ulega bowiem wątpliwości, iż powyższy przepis w tym zakresie dotyczy każdorazowego orzekania w przedmiocie środków zabezpieczających, a nie jedynie rozpoznania</p>	

wniosku prokuratora z art. 324 k.p.k. Jednocześnie z uwagi na brak przeprowadzenia tego dowodu na etapie dochodzenia (co stanowiło pewien jego mankament) Sąd Rejonowy wobec kategorycznej treści art. 167 k.p.k. i art. 368 k.p.k. był zobligowany do dopuszczenia tego dowodu. Przystępując do jego oceny należało zwrócić uwagę, iż biegła sądowa K. Z. podobnie jak biegli lekarzy psychiatry posiada duże doświadczenie w wykonywaniu tego rodzaju opinii. Także odnośnie tej biegłej strony postępowania nie podniosły żadnych zarzutów odnośnie jej wiedzy merytorycznej, czy też ewentualnej stronniczości. W tym miejscu należy zwrócić uwagę, iż biegła wykazała się dużym zaangażowaniem w przedmiotową sprawę przeprowadzając kilka prób „doprowadzenia” oskarżonego na badanie psychologiczne, które to próby finalnie okazały się skuteczne. Przechodząc do oceny przedmiotowej opinii należy stwierdzić, iż spełnia ona wszystkie wymogi określone w art. 201 k.p.k. Nadto żadna ze stron tego procesu nie podważała obranej przez biegłą metody badawczej czy też sposobu dojścia przez nią do wniosków końcowych. Jednocześnie

przydatności tej opinii nie mogą przekreślić oświadczenia obrońcy oskarżonego, który próbował wykazać bezcelowość stosowania wobec D. M. środków zabezpieczających. W tym miejscu należy zwrócić uwagę, iż podważyć opinii biegłego nie można poprzez gołosłowne kwestionowanie jej wniosków końcowych. Jednocześnie należy zaznaczyć, iż biegła K. Z. w sposób przekonujący wskazała, że być może zastosowanie tychże środków nie daje gwarancji podjęcia efektywnej terapii przez oskarżonego jednakże tego rodzaju oddziaływanie w sposób znaczący zwiększa szanse na skuteczne oddziaływanie na zachowanie oskarżonego, a przede wszystkim w uzyskaniu wglądu w jego chorobę i uzależnienie. W związku z powyższym Sąd Rejonowy uznał przedmiotową opinię i związane z nią wysłuchanie biegłej za wiarygodne i przydatne dla ustalenia stanu faktycznego w tej sprawie,

Wywiad środowiskowy sporządzony przez kuratora zawodowego

Podobnie za przydatne należało uznać dane wynikające z wywiadu środowiskowego sporządzonego przez kuratora zawodowego. W tej materii należy

zwrócić uwagę, iż kurator zawodowy M. Z. włożyła dużą ilość pracy w sporządzenie tego dokumentu. Przede wszystkim wskazana w tym wywiadzie ocena osoby i środowiska oskarżonego jawi się jako wyważona i kompletna. Kurator w sposób przykładowy zadbała o kontakt zarówno z samym oskarżonym jak i jego najbliższą rodziną i otoczeniem. W wywiadzie środowiskowym zawarto także dane odnośnie toczących się postępowań karnych przeciwko D. M. co także jest okazało się niezwykle przydatne w kontekście przedsięwzięcia oceny kryminologicznej oskarżonego. Należy również zaznaczyć, iż przedmiotowy wywiad został sporządzony przez osobę do tego uprawnioną, w sposób zgodny z metodologią tej czynności. W toku postępowania jurysdykcyjnego nie ujawniły się także żadne okoliczności nakazujące powziąć wątpliwości odnośnie bezstronności przeprowadzającej wywiad. Natomiast samo dopuszczenie tego dowodu także było efektem realizacji przez Sąd roli gospodarza postępowania jurysdykcyjnego i potrzeby dokładnego poznania właściwości i warunków osobistych oskarżonego w kontekście potrzeby jak najtrafniejszego dobrania

	<p>względem oskarżonego środków reakcji karnej. Tym samym Sąd Rejonowy ocenił ten wywiad środowiskowy za przydatny dla ustalenia właściwości i warunków osobistych oskarżonego D. M.</p>	
<p>Protokoły przeszukania, zatrzymania, oględzin. Dane osobo poznawcze: karta karna, zaświadczenie ze starostwa, notatka o oskarżonym</p>	<p>Brak było także podstaw do podważenia przydatności dla niniejszego postępowania pozostałych dowodów wnioskowanych przez oskarżyciela publicznego do przeprowadzenia w toku rozprawy głównej tj. protokołów przeszukań osoby, protokołu badania śliny oskarżonego, danych osobo poznawczych, notatki urzędowej czy też oględzin rzeczy zabezpieczonych w toku przeszukań. Owe dokumenty zostały sporządzone we właściwej formie przez osoby do tego upoważnione. Nadto ich zawartość merytoryczna także nie budzi wątpliwości Sądu i pozostaje ona spójna z treścią wyjaśnień oskarżonego oraz danymi wynikającymi z ekspertyzy kryminalistycznej. Co więcej żadna ze stron procesu w żaden sposób nie kwestionowała wartości dowodowej owych dokumentów. Stąd też Sąd Rejonowy uznał te dokumenty za wiarygodne i na ich podstawie poczynił</p>	

	powyższe ustalenia faktyczne.		
Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem		D. M.
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
Zgodnie z treścią art. 62 ust 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii kto, wbrew przepisom ustawy, posiada środki odurzające lub substancje psychotropowe podlega karze pozbawienia wolności do lat 3. Przedmiotowy tym czynu zabronionego jest przestępstwem powszechnym, formalnym			

i umyślnym. Dla zrealizowania przedmiotowych znamion niezbędne jest aby substancja posiadana przez sprawcę znajdowała się w wykazie środków odurzających stanowiących załącznik do Rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 17 sierpnia 2018 roku stanowiącego wyraz spełnienia delegacji ustawowej określonej w art. 44 f ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Do tego należy wykazać, iż owo posiadanie odbywało się wbrew przepisom omawianego aktu prawnego. Natomiast w ocenie Sądu Rejonowego pojęcie posiadania tj. znamię czasownikowe tego typu czynu zabronionego należy utożsamiać z cywilno prawnym rozumieniem tego pojęcia określonym w księdze 2 kodeksu cywilnego. E. na posiadanie w takowym rozumieniu składają dwa elementy tj. fizyczne władztwo nad rzeczą oraz wola władania danym przedmiotem jak właściciel bądź jak dzierżawca, zastawnik czy najemca (w zależności od charakteru danego posiadania. Należy zwrócić uwagę, iż niektórzy za posiadanie w rozumieniu prawa karnego rozumieją także cywilno prawną konstrukcję dzierżenia tj. posługiwanie się

daną rzeczą w czyimś imieniu. Oczywiście z uwagi na fakt, iż owe przestępstwo jest typem umyślnym niezbędne jest aby jego sprawca posiadał co najmniej świadomość możliwości realizacji wszystkich wyżej omówionych znamion przedmiotowych tego typu czynu zabronionego i na to się godził.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy nie budzi żadnych wątpliwości, iż D. M. zrealizował wszystkie znamiona przedmiotowe czynu zabronionego określonego w art. 62 ust 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Mianowicie nie ulega żadnym wątpliwości, iż znaleziona przy nim meta amfetamina znajduje się w wykazie substancji psychotropowych, środków odurzających sporządzonym przez ministra zdrowia, stanowiącym zarazem załącznik do ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Konkretniej rzecz biorąc ta substancja czyli meta amfetamina znajduje się pod pozycją 29 w grupie środków psychotropowych II – P tego aktu prawnego. Oczywiście jest również, iż posiadanie na własny użytek tego rodzaju substancji psychotropowych jest sprzeczne z dyspozycją norm znajdujących się w

ustawie o przeciwdziałaniu narkomanii. Nadto co szczególnie istotne Sąd Rejonowy nie ma wątpliwości, iż ustalony stan faktyczny pozwala przyjąć, iż władztwo D. M. nad tą substancją stanowiło desygnat posiadania, albowiem miał on tę substancję po to ażeby jej użyć. Co więcej jak sam wyjaśnił czuł się on jej właścicielem. Tym samym w realiach tego postępowania spełnione zostały wszystkie znamiona przedmiotowe występkę zarzucanego oskarżonemu.

W ocenie Sądu Rejonowego należy stwierdzić, iż D. M. działał w zamiarze bezpośrednim. W tym zakresie należy stwierdzić, iż jak sam wyjaśnił oskarżony doskonale zdawał on sobie sprawę z charakteru posiadanej przez siebie substancji jak również z faktu, iż tego rodzaju posiadanie jest zabronione na terytorium Rzeczypospolitej. O powyższym świadczą nie tylko jego wyjaśnienia czy zasady doświadczenia życiowego, lecz także fakt uprzedniego zażywania tych substancji przez oskarżonego wynikający jego licznej dokumentacji przedstawionej biegłym psychiatrom, a także wyników badania jego śliny wykazujących, iż w inkryminowanej chwili

był on pod wpływem tych substancji. Sąd Rejonowy zważył również na fakt, iż D. M. bez wątplenia chciał realizacji tychże znamion albowiem wskazał on, iż zamierzał się tymi narkotykami odurzyć/ użyć ich. Stąd też należało stwierdzić, iż D. M. dopuścił się tego zachowania umyślnie co pozwoliło na kompletację wszystkich znamion zarzucanego mu czynu zabronionego.

Powyższe stwierdzenia nakazało wziąć pod uwagę kolejny element struktury przestępstwa jakim jest jego karygodność tj. stopień społecznej szkodliwości. W ocenie Sądu Rejonowego stopień społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu jest niewielki aczkolwiek wyższy niż znikomy. W tym miejscu należy odnieść się do dobra prawnego chronionego za pomocą przedmiotowej normy prawnej jakim jest zdrowie publiczne. Nie można jednak całkowicie odseparować się od dobra w postaci zdrowia danej jednostki. W ocenie Sądu Rejonowego za stwierdzeniem karygodności owego czynu w rozumieniu art. 1 § 2 k.k. przemawia także fakt, iż sprawca posiadał narkotyki będąc od nich uzależniony, a co więcej posiadał je pomimo faktu prowadzenia pojazdu

mechanicznego w ruchu drogowym. Stopień społecznej szkodliwości intensyfikuje też fakt, że oskarżony działał w zamiarze bezpośrednim i doskonale zdawał sobie sprawę z naruszenia normy sankcjonowanej. Nie ulega wątpliwości także, iż posiadanie substancji, których zażywanie niesie ze sobą szereg negatywnych konsekwencji społecznych czy zdrowotnych jest także społecznie szkodliwe. Sąd wziął także pod uwagę rodzaj posiadanego przez D. M. środka tj. meta amfetaminy czyli substancji zaliczającej się do grona tzw. twardych narkotyków, co z pewnością zwiększa odium społecznej szkodliwości od sytuacji gdyby oskarżony posiadał przy sobie „miękkie” narkotyki. Stąd też Sąd Rejonowy uznał, iż stopień społecznej szkodliwości tego czynu przekraczał próg znikomości i tym samym był karygodny w rozumieniu pięcioelementowej struktury przestępstwa sankcjonowanej w polskim systemie prawa karnego. Jednakże owa niewielka społeczna szkodliwość przypisanego oskarżonemu czynu wskazała na konieczność przyjęcia, iż ów czyn D. M. stanowił wypadek mniejszej wagi, o którym mowa w art. 62 ust. 3

ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Sąd Rejonowy zważył także, iż czyn oskarżonego był zawiniony w rozumieniu art. 1 § 3 k.k. Odnosząc się do tej okoliczności należało zważyć, iż D. M. miał ograniczoną w sposób znaczny zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem. Okoliczność ta wypełniała dyspozycje art. 31 § 2 k.k., który to przepis stanowi fakultatywną podstawę do nadzwyczajnego złagodzenia kary. Sąd Rejonowy zwrócił także uwagę, iż pomimo tego że D. M. cierpi na chorobę psychiczną oraz jest osobą uzależnioną od narkotyków doskonale zdaje sobie sprawę z treści normy sankcjonowanej zakazującej posiadania tego typu środków psychoaktywnych. Sąd zważył także, iż oskarżony nie działał w sytuacji wyższej konieczności czy innej anormalnej sytuacji motywacyjnej. Stąd też należało przyjąć, iż czyn D. M. był zawiniony, jednakże poziom jego winy był niewielki. Natomiast z uwagi na kategorię wypowiedź biegłego B. należało zmienić opis czynu przypisanego oskarżonemu i wskazać, iż w chwili czynu posiadał on znacznie ograniczoną zarówno

zdolność rozpoznania
znaczenia czynu jak
i pokierowania swoim
postępowaniem.

W związku z powyższym
Sąd Rejonowy w punkcie I
wyroku stwierdził, iż D. M.
jest sprawcą zarzucanego
mu występku z art. 62 ust 3
ustawy o przeciwdziałaniu
narkomanii w warunkach
art. 31 § 2 k.k..

Jednocześnie z uwagi
na treść mowy końcowej
obrońcy oskarżonego w
tym miejscu należało się
odnieść do jego postulatu
umorzenia postępowania
na podstawie art. 62
a u.p.n. bądź też
warunkowego umorzenia
postępowania.

Wskazując na
niezasadność
zastosowania w realiach
faktycznych tej sprawy
tych środków reakcji
karnej należało zwrócić
uwagę, iż art. 62 a
u.p.n. przewiduje jedynie
możliwość fakultatywnego
umorzenia postępowania
karnego wobec sprawcy
w sytuacji gdyby
wymierzenie mu kary było
niecelowe. W tym zakresie
należy stwierdzić, iż pod
pojęciem kary należy
rozumieć cały system
reakcji karnej związanej
z wydanym wyrokiem, w
tym także kwestii środków
zabezpieczających. Nadto
przepis ten przede
wszystkim adresowany
jest do organów
prowadzących

postępowanie przygotowawcze, co oczywiście nie pozbawia Sąd możliwości korzystania z niego. Oczywiście należy zgodzić się z obrońcą oskarżonego, iż ilość środków znalezionych przy oskarżonym była nieznaczną, a zebrany w sprawie materiał dowodowy wskazuje, iż środki te były przeznaczone na jego użytek. Niemniej jednak owe przesłanki nie implikują konieczności umorzenia postępowania. Przeciwnie w realiach niniejszej sprawy z uwagi na postulowaną przez biegłego w sposób kategorię potrzebę stosowania środków zabezpieczających to właśnie umorzenie postępowania karnego na tej podstawie byłoby niecelowe i nie przysłużyłoby się realizacji funkcji prewencyjnej i resocjalizacyjnej prawa karnego. Co więcej takie orzeczenia mogłyby stanowić przyczynek do domniemania przez D. M. swoistej bezkarności, co w świetle opinii psychiatrów mogłyby przynieść dla samego oskarżonego trudne do pogodzenia skutki. Odnosząc się do powiązania formy orzeczenia z kwestią zastosowania środków zabezpieczających (która to właśnie potrzeba jawi się najistotniejsza w

tym procesie karnym) należy zwrócić uwagę na treść art. 93 c k.k., który to przepis zawiera enumeratywny katalog podstaw, kiedy możliwe jest orzeczenie środków zabezpieczających i w tym katalogu brak jest umorzenia postępowania na podstawie art. 62 a ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Podobnie wbrew pozorom w przedmiotowej sprawie nie zmaterializowały się podstawy do warunkowego umorzenia postępowania. W tym względzie należy mieć na względzie, iż w świetle art. 66 § 1 k.k. do zastosowania tej instytucji niezbędna jest nie tylko : nieznaczny stopień winy i społecznej szkodliwości inkryminowanego czynu, uprzednia niekaralność sprawcy czy odpowiednio niskie zagrożenia karą danego typu czynu zabronionego, lecz także a chyba przede wszystkim tzw. pozytywna prognoza kryminologiczna danego sprawcy. W ocenie Sądu w świetle powyższych ustaleń faktycznych nie sposób jest uznać, iż D. M. dają rękojmię, iż więcej nie popełni już przestępstwa umyślnego. Przeciwnie fakt jego głębokiego uzależnienia, braku wglądu w swoją chorobę wskazuje na wysokie prawdopodobieństwo popełnienia przez niego

<p>tego rodzaju czynów w przyszłości, co zresztą zostało także dostrzeżone przez biegłych opiniujących w sprawie. Powyższe stwierdzenie znalazło zresztą swoje odzwierciedlenie, iż poza przedmiotowym postępowaniem osoba D. M. jest obiektem innych postępowań karnych związanych z używaniem przez niego środków odurzających. Tym samym w realiach tego procesu zastosowanie wobec D. M. warunkowego umorzenia postępowania stanowiłoby obrazę art. 66 § 1 k.k.</p>			
#	<p>3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem</p>		
<p>Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej</p>			
#	<p>3.3. Warunkowe umorzenie postępowania</p>		
<p>Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach warunkowego umorzenia postępowania</p>			
#	<p>3.4. Umorzenie postępowania</p>		
<p>Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz</p>			

zwięźle o powodach umorzenia postępowania			
#	3.5. Uniewinnienie		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach uniewinnienia			
KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
D. M.	I		Zgodnie z treścią art. 62 ust 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii występki ten jest zagrożony grzywną, karą ograniczenia wolności oraz karą do 2 lat pozbawienia wolności. Jednocześnie należy przypomnieć, iż w świetle art. 53 k.k. kara w polskim systemie prawa karnego winna być odzwierciedleniem stopnia społecznej szkodliwości danego czynu przy zastrzeżeniu limitującego poziomu winy. W realiach przedmiotowego procesu Sąd Rejonowy zważył, iż stopień społecznej szkodliwości czynu D. M. był niewielki.

Jednocześnie poziom jego winy był minimalny w rozumieniu art. 1 § 3 k.k. albowiem na skutek swojej choroby psychicznej działał on w warunkach art. 31 § 2 k.k. Okoliczności te Sąd Rejonowy musiał mieć na względzie wyrzekając w przedmiocie kary. Stąd też Sąd Rejonowy zdecydował zastosować przewidzianą w art. 31 § 2 k.k. możliwość fakultatywnego złagodzenia kary, która przy powyższym ustawowym zagrożeniu polegać będzie na odstąpieniu od wymierzenia D. M. kary. Sąd Rejonowy zwrócił bowiem uwagę, iż w realiach tego procesu znacznie ważniejsze niż wymierzenie oskarżonemu kary będzie zastosowanie wobec niego środków zabezpieczających, które to środki w sposób lepszy mogą uchronić sprawcę od powrotu na drogę przestępstwa. W realiach przedmiotowej sprawy nie ulega bowiem wątpliwości, iż czyn oskarżonego jest powiązany ściśle ze stwierdzonymi przez biegłych dysfunkcjami, które to nie sposób korygować za pomocą kar przewidzianych w kodeksie karnym. Jednocześnie społeczna szkodliwość tego czynu nie jest na takim poziomie aby względ na funkcje retrybucyjną prawa karnego czy

potrzebę kształtowania kultury prawnej społeczeństwa nakazywały wymierzyć D. M. karę. Jednocześnie należało zważyć, iż w przedmiotowej sprawie istniała konieczność orzeczenia obligatoryjnego przypadku, stąd też spełnione zostały wymogi art. 60 § 7 k.k. W tym miejscu Sąd zwraca uwagę, iż przy redakcji punktu pierwszego wyroku doszło do popełnienia oczywistej omyłki pisarskiej poprzez podanie podstawy do nadzwyczajnego złagodzenia odnoszącej się do innego niż w przedmiotowym przypadku ustawowego zagrożenia. Przedmiotowa omyłka zostanie oczywiście niezwłocznie sprostowana, lecz jednocześnie należy zwrócić uwagę, iż po nowelizacji art. 438 k.p.k. podstawą zarzutów mogą być tylko i wyłącznie naruszenia prawa materialnego mające wpływ na istotę wyroku. Natomiast w tej sprawie nie budzi wątpliwości, iż nadzwyczajne złagodzenie kary polegające na odstąpieniu od jej wymierzenia odpowiada zagrożeniu ustawowemu występku z art. 62 ust 3 u.p.n. Mając na uwadze powyższe argumenty Sąd Rejonowy w punkcie

		I wyroku odstąpił od wymierzenia D. M. kary.
D. M.	II	<p>Sąd Rejonowy mając na względzie kategorię stwierdzenia biegłych psychiatrów i biegłej psycholog odnośnie potrzeby zastosowania wobec D. M. środków zabezpieczających konieczne było rozważenie przedmiotowej kwestii. M. podstawę orzeczenia z punktu II wyroku stanowił art. 93 b § 1 k.k.</p> <p>Zgodnie z tym przepisem sąd może orzec środek zabezpieczający, gdy jest to konieczne, aby zapobiec ponownemu popełnieniu przez sprawcę czynu zabronionego, a inne środki prawne określone w tym kodeksie lub orzeczone na podstawie innych ustaw nie są wystarczające. Tym samym już elementarna wykładnia przedmiotowego przepisu wskazuje, że środki te mogą być stosowane tylko i wyłącznie dla zapobieżenia popełnieniu przez sprawcę nowych przestępstw.</p> <p>Ustawodawca zastrzegł także zasadę subsydiarności, wedle której środki te można stosować tylko i wyłącznie wtedy gdy inny sposób reakcji prawnie – karnej nie przyniesie oczekiwanych efektów. Jednocześnie należy w sposób</p>

kategoryczny zaznaczyć, iż dla stosowania nieizolacyjnych środków zabezpieczających nie jest konieczne ażeby stopień społecznej szkodliwości przypisanego sprawcy czynu był znaczny jak jest to wymagane w przypadku zastosowania detencji. Nadto środki zabezpieczające mogą być stosowane co do ściśle określonych sprawców, których enumeratywne wyczerpanie zawarto w art. 93c k.k. Odnosząc powyższe wskazania na pryzmat okoliczności faktycznej niniejszej sprawy należy zważyć, iż D. M. przypisano popełnienie występku w warunkach art. 31 § 2 k.k., przez co spełnione zostały wymagania podmiotowe zawarte w art. 93 c k.k. Jednocześnie nie budzi żadnych wątpliwości, iż zastosowanie tychże środków jest konieczne ażeby powstrzymać D. M. od popełnienia kolejnych tego rodzaju przestępstw. W tym miejscu należy przywołać opinie biegłych, którzy kategorycznie wskazali, iż bez zastosowania tego rodzaju oddziaływania na oskarżonego istnieje bardzo wysokie prawdopodobieństwo popełnienia przez niego kolejnych czynów zabronionych określonych w ustawie o przeciwdziałaniu narkomanii. Nadto należy okoliczność tę zestawić

z dalszym postępowaniem D. M. już po wszczęciu przedmiotowego procesu karnego, w którym to okresie D. M. miał się dopuścić kolejnych przestępstw związanych z posiadaniem środków odurzających. Nadto wypada zaznaczyć, iż podstawą orzeczenia tego rodzaju środków zabezpieczających nie było ściśle uzależnienie oskarżonego, lecz choroba psychiczna oskarżonego, która znacznie ograniczyła zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem. Tym samym nie było potrzeby powoływania eksperta od spraw uzależnień na podstawie przepisów ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, lecz poprzestano na spełnieniu wymagań statutowanych przez art. 354 a k.p.k. Sąd Rejonowy nie mógł też podzielić argumentacji wysłowionej w mowie końcowej obrońcy oskarżonego, zgodnie z którą oskarżony na skutek narzucenia mu przedmiotowych terapii może wykazać tzw. efekt buntu. W tej mierze warto zaznaczyć, iż środki zabezpieczające nie mają za zadania uszczęśliwienia sprawcy przestępstwa, a jedynie stanowią oddziaływanie na osobę sprawcy w celu powstrzymania go od popełnienia przestępstw. Nadto wypada zauważyć,

iz środki te nie pełnią jedynie funkcji indywidualnego oddziaływania korygującego na sprawcę, lecz także pełnią funkcję ogólnoprewencyjną i ich beneficjentem winno być także całe społeczeństwo. Sąd nie mógł także podzielić argumentacji dezawuuującej zasadność stosowania tych środków odnoszącej się do faktu, iż tylko dobrowolne leczenie może przynieść oczekiwane rezultaty. Powyższa konkluzja jest nie tylko sprzeczna z podstawową wiedzą medyczną, co zaznaczyli w trakcie wysłuchania biegli, lecz także celowościową funkcją środków zabezpieczających. Należy bowiem zważyć, iż w pewnych przypadkach konieczne jest poddanie terapii osobę sprawcy wbrew jej woli. Sąd podziela także zdanie biegłych, iż gdyby oskarżony posiadałby wgląd w swoją chorobę i uzależnienie to by się leczył w warunkach poza procesowych, tymczasem w realiach tej sprawy D. M. kwestionuje występowanie u siebie stwierdzonych zaburzeń, co intensyfikuje zagrożenie dla dobra prawnego. Jednocześnie z uwagi na postawę procesową D. M. brak było podstaw do stwierdzenia, iż jakkolwiek inne środki oddziaływania mogłyby

		<p>przyniesić oczekiwany efekt w postaci podjęcia przez oskarżonego leczenia i uzyskania tym samym reemisji przedmiotowej choroby psychicznej. W związku z powyższym Sąd Rejonowy wydając przedmiotowy wyrok zważył, iż to właśnie potrzeba zastosowania wobec D. M. środków zabezpieczających stanowiła zasadniczą konieczność reakcji wymiaru sprawiedliwości znacznie ważniejszą niż wymierzenie oskarżonemu jakiejś kary z katalogu art. 32 k.k. Sąd też wobec powyższych stwierdzeń Sąd Rejonowy w punkcie II wyroku działając na podstawie art. 93 b § 1 k.k. orzekł zgodnie wobec oskarżonego D. M. zgodnie ze wskazaniami biegłych terapie i terapie uzależnień.</p>
D. M.	III	<p>Z uwagi na przekazanie wraz z aktem oskarżenia dowodów rzeczowych konieczne było wyrzeczenie w przedmiocie tychże rzeczy zatrzymanych w toku dochodzenia. Artykuł 70 ust 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii konstytuuje obligatoryjną podstawę do orzeczenia przepadku na rzecz Skarbu Państwa środków odurzających mających stanowić przedmiot czynności wykonawczej w typie czynu zabronionego</p>

			określonym w art. 62 w/ w ustawy. Ustawodawca w sposób jednoznaczny stwierdził, iż orzeczenie tego przypadku jest obligatoryjne, niezależnie od rodzaju rozstrzygnięcia w sprawie. W związku z powyższym Sąd w punkcie III wyroku orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa metaamfetaminy ujawnionej przy oskarżonym D. M., która na mocy późniejszego postanowienia prowadzącego dochodzenie została uznana za dowód rzeczowy w niniejszym postępowaniu.
Inne ROZSTRZYGNIECIA Zawarte w WYROKU			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
inne zagadnienia			
W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę			

<p>7. Koszty procesu</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>IV</p>	<p>Natomiast wobec zaistnienia warunków obrony obligatoryjnej i związanej z tym reprezentacji oskarżonego przez radcę prawnego W. P. konieczne było wyrzeczenie o kosztach przedmiotowej obrony. obrońca oskarżonego w swojej mowie końcowej oświadczył, iż koszty pomocy prawnej udzielonej z urzędu nie zostały przez nikogo opłacone. W związku z powyższym norma wysłowiona w art. 22³ ust 2 ustawy prawo o adwokaturze nakazała przyznać adwokatowi przedmiotowe wynagrodzenie. Wysokość tego wynagrodzenia wynika wprost z regulacji rozporządzenia ministra sprawiedliwości w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu. W tym zakresie należało skonstatować, iż W. P. reprezentował oskarżonego D. M. zarówno w toku postępowania przygotowawczego jak i jurysdykcyjnego. Okoliczność tę należało zestawić ze stawkami</p>	

	<p>wymienionymi implicite w tym akcie prawnym tj. 180 złotych za obronę w dochodzeniu, 420 złotych za postępowanie przed Sądem I Instancji. Sumę powyższych składników należało powiększyć o 23 % stawkę VAT. Co łącznie daje kwotę 748 złotych, którą Sąd Rejonowy w punkcie IV uzasadnianego wyroku przyznał obrońcy oskarżonego radcy prawnemu W. P..</p>	
V	<p>Jednocześnie Sąd Rejonowy mając na względzie zasady słuszności zdecydował się zwolnić oskarżonego D. M. od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych poniesionych przez Skarb Państwa w toku tego postępowania. Odnosząc się do tej kwestii należy stwierdzić, iż za zwolnieniem oskarżonego przemawiał nie tylko fakt niewielkiego zawinienia oskarżonego, lecz także cały szereg okoliczności związanych z przedmiotową sprawą. Nie budzi bowiem wątpliwości, iż głównym składnikiem przedmiotowych kosztów sądowych były wydatki związane z kosztami pokrycia wynagrodzeń należnych biegłym opiniującym w tej sprawie. Jednocześnie w ocenie Sądu Rejonowego D. M. nie może ponosić negatywnych konsekwencji zaistnienia</p>	

przesłanek warunkujących wydanie opinii sądowo – psychiatrycznej czy psychologicznej, zwłaszcza, że powyższe czynności procesowe były przeprowadzone z urzędu. Sąd zwrócił także uwagę, iż oskarżony w chwili obecnej co prawda formalnie prowadzi działalność gospodarczą, jednakże w ostatnim okresie jego aktywność zawodowa z uwagi na jego chorobę i czas pandemii uległa faktycznemu wstrzymaniu. W związku z powyższym Sąd Rejonowy działając na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonego D. M. z obowiązku ponoszenia kosztów sądowych w całości.

Podpis